

Project Bigfoot

Project Bigfoot

Jonas De Bruycker

Schrijver: Jonas De Bruycker
Coverontwerp: Jonas De Bruycker
ISBN: 9789463672818
©Jonas De Bruycker

Voor mijn mama

Sabine Bois d'Enghien

De Reis

‘Thomas! Thomas word wakker! Er loopt iets rond de tent!’

‘Wat?’ vroeg Thomas half wakker en verbijsterd.

‘Er staat iets buiten!’ antwoordde zijn vriend bang.

‘Fred, stop! Leg me gewoon rustig uit wat er...’ Thomas werd onderbroken door een diep, schreeuwachtig geluid. ‘Godver!’ Snel haalde hij het alarmpistool uit zijn rugzak en verschoot hij zich diep in zijn slaapzak, zodat enkel zijn hand met het nepwapen en zijn hoofd nog boven de warme stof uitstaken. Hij wachtte tot Fred zijn oren dichtgestopt had en haalde dan de trekker over. Een oorverdovende knal verspreidde zich doorheen de tent en ver daarbuiten, en werd beantwoord door een nog luider geschreeuw van buitenaf.

Ze kropen beiden ze hun slaapzak in en wachtten tot het geluid minder luid werd, wat niet gebeurde, en na een eeuwigheid staken ze hun hoofden opnieuw uit de slaapzakken en keken ze elkaar aan.

‘Wat nu Thomas?’

‘Geen idee. We zouden kunnen proberen weg te lopen, maar aangezien we niet weten wat daarbuiten is, is dat misschien niet zo’n goed idee.’

‘Het was jouw idee om geen berenspray mee te brengen, idioot! Kijk nu wat ervan komt! We zitten hier midden in de wilde natuur, in een oude tent met een verdomde beer die buiten op ons staat te wachten om ons in zijn lekker sappige middernachtsnack te veranderen!’

‘Blijf nou toch rustig, misschien gaat hij wel weer weg. En trouwens, we weten niet eens of het wel een beer is. Misschien is het gewoon een grappenmaker die lawaai uit een speaker aan het afspelen is.’

‘Thomas, ik zeg het je man, dat is helemaal geen nep...’ Verder raakte Fred niet, want plots stortte de tent in onder een zwaar gewicht. Het geschreeuw van de tienerjongens vermengde zich met het gegrom van wat er ook bovenop hun tent lag, en de lucht werd uit hun longen geperst onder het zware gewicht van wat zij vermoedden dat een beer was.

Alles werd zwart, en net toen hij het bewustzijn verloor, hoorde hij Fred nog een laatste keer schreeuwen: ‘Word nou toch wakker!’

Thomas schrok en stootte zijn hoofd tegen de autozetel voor hem, tot groot vermaak van zijn moeder die aan het rijden was en Fred die zijn map met papieren en landkaarten liet vallen om met zijn handen op zijn knieën te slaan van het lachen. Buiten raasden andere auto’s voorbij en op zijn GSM zag hij dat het half vier in de namiddag was. Hun vliegtuig van Brussel naar Seattle zou vertrekken om half acht, dus hadden ze zeker nog genoeg tijd. ‘Wat, wil je al gewond raken nog voor we vertrekken? Je

gaat je toch niet op het laatste moment terugtrekken, of wel soms?' Fred stopte met lachen en keek nu bezorgd. 'Gaat het? Toch niet te veel pijn hoop ik?'

'Het gaat wel, het wordt waarschijnlijk gewoon een bult. Hoe lang nog?'

'Nog een half uur tot we op de luchthaven zijn. Misschien moeten jullie beiden nog wat proberen uit te rusten voor jullie vertrekken op jullie grote avontuur,' antwoordde Thomas' moeder.

Het "avontuur" bestond erin dat Fred en Thomas in de zomer nadat ze van de middelbare school afstudeerden samen op zoek zouden gaan naar bigfoot, een behaard, mythisch wezen dat op zijn twee achterste poten loopt en de lichaamsbouw heeft van een mens, maar dan veel groter. Daarvoor zouden ze samen naar de staat Washington in het westen van Amerika reizen en daar twee weken in de beboste bergen en heuvels kamperen. Hun bagage bestond enkel uit camera's en een paar kleren, aangezien ze hun overige benodigdheden zoals een tent en slaapzakken ter plekke zouden lenen van een verre tante van Fred.

'Je moeder heeft gelijk Thomas, ga nog maar wat slapen, misschien denk je dan niet meer aan je angst tot we er zijn!' lachte Fred zijn vriend uit. Thomas was inderdaad bang, en het was dan ook zijn idee geweest om niet naar bigfoot op zoek te gaan, maar in plaats daarvan gewoon op reis te gaan. Na een uitbundige, maar vriendschappelijke discussie hadden ze toch besloten om op bigfoot-jacht te gaan in plaats van de "saaie" reis, alhoewel de angst Thomas nooit had verlaten.

'Hou toch je mond,' zei Thomas lachend, waarna hij er op een serieuzere toon aan toevoegde: 'Waarom moest ik wakker worden?'

'Nou, ik denk dat we ons plan voor de eerste paar dagen misschien moeten aanpassen, maar als je liever nog even veilig in je dromen kruipt is dat voor mij ook goed hoor.'

'Vertel gewoon waarom je me wakker maakte voor ik jou een droomwereld in sla,' reageerde Thomas op een misschien net iets te geïrriteerde toon, want Fred leek in zijn autostoel te zakken en zweeg enkele seconden voor hij antwoordde.

'Sorry hoor, ik probeer mijn enthousiasme maar wat onder controle te houden man. Het plan was om de eerste drie dagen aan Isolation Lake te spenderen, nee?'

'Dat was inderdaad het plan, dat na uren overleggen en nadenken beslist is.'

'Nu, ik weet dat het misschien wat laat is om de plannen nog volledig om te slaan, maar wat lager in dezelfde bergketen liggen nog andere

meren, zoals Colchuck Lake. Daar werd bigfoot in 1968 al eens gespot. Nu dacht ik, aangezien bigfoot toch ons doelwit is, dat het misschien een goed idee zou zijn om aan Colchuck Lake te overnachten in plaats van aan Isolation Lake,' zei Fred.

‘En waarom hebben we dat niet eerder opgemerkt?’

‘We hebben enkel meldingen na 1990 bekeken, dus...’

‘Met een goede reden, Fred. 1968 is vijftig jaar geleden! Als bigfoot al bestaat, weten we niet hoe oud hij kan worden, dus bij een melding uit 1968 is de kans groot dat het beest al lang dood is, als het er zelfs ooit was,’ onderbrak Thomas. ‘Fred, we hebben het hier al over gehad. Waarom houden we ons niet gewoon aan het plan?’

Even leek het of Thomas’ moeder ook iets zou zeggen, maar ze bedacht zich en Fred reageerde in haar plaats. ‘Thomas, kom op. Alsjeblieft? Ik weet dat je niet gelooft in bigfoot, en ik weet dat je bang bent voor wat hij zou kunnen zijn als hij echt bestaat, maar kunnen we het plan niet een beetje veranderen?’

Thomas wist niet hoe hij moest reageren en gaf na enkele pijnlijke, stille seconden toe. ‘Goed dan, maar aan de rest van het plan houden we ons, oké?’

‘Deal!’ antwoordde Fred, waarmee het gesprek en dus ook hun meningsverschil afgelopen was.

‘Als het niet geeft wil ik nu inderdaad nog even tot rust komen voor we op de luchthaven aankomen,’ zei Thomas, en hij plaatste zijn hoofdtelefoon over zijn oren en sloot zich af van de wereld.

‘Over ongeveer veertien dagen zullen we hier terug zijn met de tent, tante Lydia!’ riep Fred in het Engels terwijl hij zijn tante, die hij maar drie keer in zijn leven had ontmoet, uitzwaaide. Freds tante Lydia had hen op het vliegveld van Seattle staan opwachten en had hen eten -macaroni met kaas- en een laatste nacht in een warm bed aangeboden. Ze woonde in een grote, maar ook gezellige woning net buiten de stad Wenatchee, dicht bij het Wenatchee National Forest waar het doel van hun trip lag. Vanaf dat moment zouden ze alleen nog maar Engels praten, ook met elkaar, om de omgang met anderen iets vlotter te laten verlopen. Mensen zijn immers vriendelijker tegen vreemdelingen die ze in hun eigen taal hoorden spreken dan tegen mensen die steeds afwisselden tussen twee talen.

Veel had Thomas niet kunnen slapen, zijn enthousiasme -of was het angst?- voor het komende avontuur en zijn darmen hielden hem haast de hele nacht wakker, wat ervoor zorgde dat hij de volgende ochtend te laat en nog vermoeider uit bed kwam dan de vorige ochtend. Wel was de buil

op zijn hoofd ondertussen verdwenen. Lydia had hem een kop koffie aangeboden die hij gretig had opgedronken terwijl Fred ongeduldig naast hem op zijn horloge aan het tikken was en hem aan het uitleggen was hoeveel achterstand ze nu wel niet zouden hebben op hun originele plan. Thomas, die last had van ochtendhumeur, antwoordde dat Fred net degene was die erop had gestaan om het hele plan te veranderen en in plaats van aan Isolation Lake te overnachten, bij Colchuck Lake te gaan kamperen. Tante Lydia moest tussenbeide komen, en na een fikse discussie schudden de twee jongens elkaar en tante Lydia de hand en vertrokken ze.

‘Als er iets is hoeven jullie maar gewoon te bellen, oké?’ riep de vrouw terug terwijl Thomas en Fred haastig naar de bushalte liepen. Met de bus zouden ze dan naar de start van het pad gaan dat ze zes en een halve kilometer zouden moeten volgen om bij Colchuck Lake te komen. Hun rugzakken met proviand, vooral bestaande uit waterzuiveringstabletten en eten in blik, en andere benodigdheden zoals slaapzakken en gasvuurtjes hadden ze op hun rug, terwijl Thomas het fotomateriaal droeg en Fred de tent, die niet veel meer was dan een oude, donkergroene doek die over de bijgeleverde stokken paste en de vorm van een tent aannam. Lydia had hen snel getoond hoe ze het ding moesten opbouwen en weer afbreken, maar geen van de twee had veel onthouden van haar uitleg, vooral omwille van de zenuwen die door hun lichamen gierden.

Ze stapten de bus op en kregen van de weinige inzittenden -een oude man met een versleten hoed, een vrouw van middelbare leeftijd met vermoedelijk haar twee kinderen, en een groepje van vier tieners- een blik die toonde hoe raar ze er wel uit moesten zien.

‘Twee kaartjes richting Leavenworth alsjeblieft.’ Ze betaalden de opvallend zwijgzame buschauffeur vijf dollar en nadat ze hun rugzakken en de tent op de stoelen voor hen hadden geplaatst, namen ze ergens in het midden van de bus plaats. De fototoestellen en accessoires voor de camera’s hielden ze voor de veiligheid toch bij zich.

Thomas zat zoals altijd aan de kant van het raam en genoot van het uitzicht terwijl ze samen nog snel de plannen voor de komende dagen overliepen. ‘Eerst drie dagen overnachten aan Colchuck lake, dan stappen we in noordwestelijke richting naar Eightmile Lake, waar we zes dagen zullen blijven, en dan gaan we richting het Zuidwesten en overnachten we vijf dagen aan Lake Stuart,’ zei Fred.

Thomas ging akkoord met het aangepaste plan en vroeg aan Fred of hij er zeker van was dat ze geen vergunning ofzo nodig zouden hebben, waarop Fred verontwaardigd antwoordde dat hij honderd procent zeker

was en dat hij alles drie maal gecheckt had. ‘Zoals die keer toen je zeker wist dat we voor de reis naar Frankrijk in het vierde middelbaar om zes uur op het station aanwezig moesten zijn, maar we achteraf gezien een uur te laat waren en we de hele uitstap gemist hebben?’

‘Die brief was gewoon echt niet duidelijk! Eerst stond er vijf uur en vier regels verder stond er zes uur, hoe moest ik nou weten wanneer we aanwezig moesten zijn?’

‘Omdat Jenny het aan de leerkracht Frans had gevraagd!’

‘Maar jij wist het toch ook niet, of wel soms?’ reageerde Fred opgewonden. Deze kleine ruzietjes, die meestal te wijten waren aan Freds vergeetachtigheid en verstrooidheid en Thomas’ koppigheid -alhoewel hij meestal wel gelijk had-, waren vrijwel de basis van hun vriendschap en waren dan ook een dagelijks fenomeen.

‘Ik was verdomme afwezig man! Ik lag die dag ziek thuis in bed met buikgriep!’

‘Godver, dat was ik vergeten. Sorry,’ excuseerde Fred zich met die typische wees-alsjeblijft-niet-kwaad-blik die alleen hij kon gebruiken zonder een situatie raar te maken.

‘Geeft niets, maar ben je deze keer dan toch echt zeker?’

‘Helemaal!’ verzekerde de jongen zijn vriend. Hij vond het helemaal niet fijn als mensen aan hem twijfelden, ook al wist hij heel goed dat ze daar soms wel reden toe hadden.

Thomas besliste dat hij geen zin meer had om te praten en keek dan maar naar buiten om te genieten van het uitzicht. Bergen en bossen dreven voorbij, typisch Amerikaanse huizen en auto’s flitsten langs het raam. Hij had altijd al naar Amerika willen komen om te kijken hoe de "grootste natie van de wereld" er van dichtbij uitziet, maar nu hij er eindelijk was vond hij het niet de grootste natie, maar de mooiste natie van de wereld. Landschappen zoals deze kond je nergens anders in de wereld vinden. De warmte van de zon maakte hem moe en lokte eindelijk de slaap uit die hij de afgelopen nacht niet had kunnen vatten terwijl Fred Candy Crush speelde, niet wetende dat het zijn laatste aangename beetje slaap zou zijn dat hij in een lange tijd zou hebben.

De Wandeling

‘We zijn er, Thomas.’

‘Wat?’ vroeg Thomas nog half slapend.

‘Tijd om uit te stappen man, word wakker.’

Hij opende zijn ogen en werd verblind door het felle zonlicht dat nu rechtstreeks op het raam van de bus scheen. ‘Tijd om op te staan gast, haast je. Straks wordt de buschauffeur nog kwaad.’ Thomas stond snel op en met zijn ogen dichtgeknepen tegen het pijnlijke licht nam hij haastig zijn rugzak en het fotomateriaal weer op, terwijl Fred hetzelfde deed met zijn eigen rugzak en de tent. Ze haastten zich van de bus en Fred beantwoordde de geïrriteerde blik van de buschauffeur haastig door hem te bedanken voor de vriendelijkheid en aangename reis, waarop de man kwaad opstond maar zich al snel bedacht en weer neer ging zitten.

‘Het was precies niet zo zijn dagje,’ bemerkte Thomas.

De bus vertrok met piepende banden en liet hen achter op de tot hun verbazing helemaal lege parking. Het was nochtans zomer, en op het internet hadden ze vaak gelezen dat het park in de zomer drukbezocht was, maar hier waren ze, moederziel alleen.

‘Beetje raar, of niet soms?’ vroeg Thomas die, zoals altijd, vooruitdenkend en bezorgd was.

‘Geeft niets, dat wil enkel zeggen dat we het hele bos voor ons alleen hebben.’

‘En dat er dus ook niemand ons kan komen helpen als er iets gebeurt.’

‘En dat er ook geen andere mensen zijn die bigfoot weg zouden kunnen jagen. En trouwens, wat zou er gebeuren?’

‘Je zou bijvoorbeeld je enkel kunnen breken, en ik ben niet sterk genoeg om jouw dikke lijf hier weg te slepen!’

‘Ja ja, heel grappig. Er gebeurt heus niets man, kalmeer,’ reageerde Fred grijnzend, waarna hij vroeg of Thomas klaar was om te vertrekken.

‘Ik denk het wel ja, jij?’

‘Helemaal.’

Het pad begon licht stijgend, maar werd steiler naarmate ze hoger kwamen. Ze wandelden door bossen met overwegend loofbomen en niet ver van hen verwijderd maar nooit zichtbaar hoorden ze een rivier kabbelen. Hoe hoger ze kwamen, hoe minder bebost het pad was, en na een goed uur wandelen bereikten ze een kleine houten brug waar het pad dan uiteindelijk het beekje, want daar leek het meer op dan op een rivier, kruiste.

‘Tijd voor een korte pauze?’ vroeg Fred buiten adem.

‘Akkoord,’ hijgde Thomas, die ook wel een rustpauze kon gebruiken.

Ze plaatsten hun spullen op een rots aan de overkant van de beek en trokken zowel hun schoenen als kousen uit. Thomas kon het ijskoude water niet aan en trok met een schreeuw zijn voeten terug uit het water. ‘Godver! Zo koud man!’

‘Sukkel, wat had je verwacht? We zitten in de bergen, dacht je dat er hier een sauna zou staan ofzo?’ antwoordde Fred die zijn voeten wél in het water kon houden. ‘Mietje. Geniet wat van het water nu het nog kan. Straks wijkt het pad af van de beek en is het volgende water dat we tegenkomen het meer.’

Tegen zijn zin stopte Thomas zijn voeten weer in het water, nu trager dan eerder, en ondertussen haalde hij een boterham uit de rugzak.

‘Ga je serieus nu al eten? We hebben amper twee uur geleden ontbeten!’

‘Laat me gewoon eten Fred.’ antwoordde Thomas met een geveinsde kwaadheid, en hij propte de helft van de boterham in zijn mond.

‘Je bent bang, of niet soms?’ vroeg Fred plots serieus.

‘Eigenlijk wel,’ gaf Thomas toe. ‘Maar het komt wel goed, maak je geen zorgen. We wilden dit al doen sinds we kinderen waren, ik ga echt niet terugdeinzen! We zijn hier nu al!’ ging hij moedig verder.

Na een pauze van een kwartier gingen ze verder en al gauw werd het pad steiler en rotsachtiger met hier en daar losse steentjes of grotere rotsblokken op het pad. In de verte hoorden ze berggeiten mekkeren. Thomas genoot van de schoonheid en de rust van de omgeving die, afgezien van het pad, nog niet door mensen ontdekt scheen te zijn. De takken van de bomen bewogen zachtjes mee met het lichte briesje dat in kracht toenam naarmate ze hoger de berg op gingen, en de geur was onbeschrijfelijk. Nog nooit had hij zo’n pure, zo’n eerlijke natuur geroken zonder de geur van uitlaatgassen of parfum erbij te hoeven nemen, en hij voelde zich vrijer dan ooit. Hij had nooit durven dromen dat hij zich ooit zo vrij en onafhankelijk kon voelen van de maatschappij en haar verwachtingen van hem, en hij was dan ook opgelucht dat Fred had besloten om even zijn mond te houden. Nergens had hij zo’n vreedvol gevoel ervaren als nu, en hij verwachtte niet dat hij ooit nog ditzelfde gevoel zou hebben, dus besloot hij zijn best te doen om dit moment voor eeuwig in zijn geheugen op te slaan.

Ze vertraagden naarmate ze verder kwamen en namen nu om de drie kwartier een pauze van tien minuten om op adem te komen. Het pad ging nu steil omhoog en leek meer op de omgeving errond dan op een echt pad, en tegen de middag kwamen ze bij een hoop rotsen waar ze een iets

langere middagpauze namen en beiden hun lunch opaten. Na de lunchpauze, waarvoor ze een half uur vrijgemaakt hadden, vervolgden ze hun weg en kwamen ze bij een splitsing waar ze naar links moesten.

‘Wat is dit nou voor gelul?’

‘Blijf kalm Fred, blijf kalm. Denk...’

‘Wat voor een flauwekul man! Wie kan er een heel deel van een bos nou afsluiten?’ vroeg Fred, waarmee hij de twijfels van hen beiden een stem gaf. Voor hen stond een hek met een gesloten deur waarop een blad papier hing waar de woorden "Afgesloten wegens onderzoek" in grote vette letters op pronkten. ‘Afgesloten? Wat is dit nou voor lulkoek!’

‘Fred, kom op, blijf nou toch rus...’

Fred luisterde niet meer en stapte kwaad op de deur af waarachter hij stemmen meende te horen. ‘Open die verdomde deur!’ riep hij terwijl hij met al zijn macht -en zijn volle gewicht- op de deur in begon te trappen. De gehele samenstelling van deur en hek, dat verborgen achter de bomen en struiken verderliep voor zo ver hun ogen konden zien, begon gevaarlijk te wankelen en tot Thomas’ verbazing werd de deur geopend.

Een jonge soldaat met een blik waarin zowel angst als haat stond, opende de deur en hield zijn vinger over de trekker van zijn automatische geweer. ‘Wie is daar?’ riep hij. ‘Wat willen jullie?’ ging hij eerder verbaasd verder toen hij de twee tieners voor hem zag staan. Hij liet zijn geweer zakken.

‘Waarom is dit deel van het bos afgesloten? Dit is toch godverdomme een openbaar domein?’ reageerde Fred al even boos als de man die voor hem stond aanvankelijk was geweest, waardoor de sfeer weer gespannen werd en het enige verschil tussen de twee was dat de soldaat een wapen had en Fred niet. De man bracht zijn wapen opnieuw wat omhoog.

‘Het leger van de Verenigde Staten van Amerika voert hier een onderzoek naar recente incidenten en wil niet gestoord worden door kampeerders, of kinderen zoals jullie!’ riep de man.

Thomas begreep niet waarom de man zo boos was en mengde zich in het gesprek. ‘Het spijt ons meneer, we wilden gewoon enkele nachten aan het meer kamperen en daarna verder het bos in gaan.’ zei hij zo vriendelijk mogelijk terwijl hij met zijn gelaatsuitdrukking aan Fred duidelijk probeerde te maken dat hij het praten gewoon aan hem over moest laten. ‘Mag ik vragen waarnaar jullie onderzoek doen?’

De soldaat keek verbaasd van Fred naar Thomas en liet zijn wapen alweer zakken, maar bleef duidelijk nog op zijn hoede. ‘Geclassificeerde informatie. Jullie zullen jullie uitstap op een ander moment moeten doen.’

‘Is het een grote actie meneer? Iets gevaarlijks?’

‘Aangezien er niet zoveel militairen aangesteld zijn om een omgeving zo groot als deze in de gaten te houden vermoed ik dat het niet zo gevaarlijk is. Meer kan ik jullie echt niet zeggen.’

Fred antwoordde, tot Thomas’ verbazing: ‘Oké dan. Sorry voor het storen meneer, we zullen weggaan en op een ander moment terugkomen’ en haastte zich weg van het hek. Hij spurtte het pad omhoog en stopte na twintig minuten om op zijn vriend te wachten.

‘We gaan niet weg, of wel soms?’ vroeg Thomas angstig nadat hij zijn vriend eindelijk ingehaald had.

‘Helemaal niet.’ Fred wees naar een boom waarvan een tak over het hek gebogen hing terwijl een duivelse glimlach op zijn gezicht verscheen.

‘Fred, nee! Ik heb geen zin om...’

‘Natuurlijk wel!’ zei Fred terwijl hij zijn rugzak en de tent over het hek wierp.

‘Frederik Mertens! Haal nu die spullen terug, of anders...’

‘Of anders wat, Thomas?’ vroeg Fred nog steeds lachend. ‘Dan ga je alleen terug? Dacht het niet man, je wilt dit net zo graag als ik. Kom op.’ En met die woorden klom hij met een behendigheid waarvan Thomas noch Fred zelf wisten dat hij die bezat omhoog. Hij testte de tak door er met zijn voet zachtjes op te duwen, en toen hij zag dat de tak zijn volledige gewicht kon dragen, kroop hij langs het gevaarte over het hek en liet hij zich aan de andere kant naar beneden vallen. Een stil, ploffend geluid weerklonk en even later hoorde Thomas Fred roepen dat de kust veilig was.

Hij volgde met tegenzin Freds voorbeeld en gooide zijn rugzak achter die van Fred aan, wat resulteerde in een luide schreeuw. ‘Godver man, pas eens op!’

‘Sorry!’ riep Thomas luid lachend terug. Nadat hij bekomen was van het lachen vroeg hij aan Fred of die het fotomateriaal kon opvangen en klom hij de boom in met de tassen met fototoestellen en andere apparaten over zijn rug geslingerd. Hij liet ze van de tak naar beneden zakken en genoot toen heel even van het adembenemende uitzicht. Zover hij kon zien strekte een nog veel vrijere vorm van wildernis zich uit waarin berggeiten en andere dieren stipjes waren die zich tussen de planten en bomen hadden verspreid. Het beetje zonlicht dat door het bladerdak op de grond scheen, werd weerspiegeld in kleine beekjes en poeltjes die ze aan de andere kant van het hek nooit hadden kunnen vinden. Ver achter de laatste boomstammen kon hij bergen zien waarvan enkel vogels de toppen konden bereiken: het bos aan deze kant van het hek leek wel op een

compleet andere wereld dan die waarin hij zich eerder had bevonden, en zonder enige vorm van twijfel sprong hij naar beneden. Hij landde soepel en met finesse, wat hem van Fred een reeks opmerkingen opleverde over het feit dat hij misschien beter naar de turnschool was geweest in plaats van Wetenschappen-Talen te studeren.

‘Wat had jij dan moeten studeren? Gezonde voeding?’ antwoorde de jongen met een duidelijk valse gekwetstheid in zijn stem.

‘Touché, die krijg je,’ reageerde Fred lachend. ‘Prachtig hier, of niet soms?’

‘Echt wel, zulke landschappen kan je thuis nooit vinden.’ Nadat ze nog even de tijd hadden genomen om het uitzicht in zich op te nemen deden ze hun rugzakken weer aan, raapten ze hun spullen weer op, en liepen ze verder met een kompas dat Fred van thuis had meegenomen als gids.

De avond viel en een angstaanjagende stilte maakte zich meester over het bos. Ze kwamen veel trager vooruit dan ze voorzien hadden, aangezien ze niet langer op het pad liepen, en de rotsen hun weg lastig maakten. Net toen ze van plan waren om een kamp op te slaan in het bos, omdat ze het meer in het donker toch nooit zouden vinden, zag Thomas hoe de laatste zonnestralen van de dag gereflecteerd werden en zijn ogen bereikten.

‘Fred, ik zie het meer!’ riep hij opgewonden. Ze hadden de hele dag gestapt, en nadat ze het hek hadden ontdekt hadden ze geen enkele pauze meer ingelast om op adem te komen uit schrik om gevonden te worden door de soldaten. Even hadden ze getwijfeld of het wel zo’n goed idee was om te kamperen aan het meer, maar aangezien de soldaat had gezegd dat er "zo weinig militairen" waren voor "zo een grote omgeving" hadden ze toch besloten om door te gaan met hun plan.

Ze haastten zich in de richting waarin Thomas de zonnestralen had gezien, en na een steile afdaling van twintig minuten bereikten ze eindelijk het meer, waarvan ze de oevers even volgden. Volgens Fred bevonden ze zich nu op de zuidelijke oever van het meer waarvan de ondergrond een mengeling van zand en kleine steentjes was. Zowel Thomas als Fred bleven staan en hadden even tijd nodig om het ongelofelijke uitzicht tot zich door te laten dringen. De reflectie van de maan, die de zon ondertussen vervangen had, wierp een spookachtige glans op het water dat desondanks het lichte briesje doodstil lag. Ze schakelden hun zaklantaarns, die ze het afgelopen uur hadden gebruikt om vooruit te kunnen komen in de schemering, uit en gingen in het zand zitten nadat ze eerst hun spullen tegen een boom hadden gezet. Het meer